

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja

Prezes Rady Ministrów

RM 10-138-03

Druk nr 1967

Warszawa, 4 września 2003 r.

Pan

Marck Borowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy o opakowaniach
i odpadach opakowaniowych** wraz
z projektem podstawowego aktu wykonawczego,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Środowiska.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych

Art. 1. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (Dz. U. Nr 63, poz. 638 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 78) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. ~~2~~ Przepisy ustawy stosuje się do opakowań wprowadzanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach procedury dopuszczenia do wolnego obrotu, opakowań będących przedmiotem działalności gospodarczej na terenie kraju oraz wszystkich powstałych z nich odpadów opakowaniowych.”;

2) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. Producent i importer opakowań mogą je znakować.

2. Producent i importer opakowań, który je znakuje, jest obowiązany stosować oznakowanie, określające:

- 1) rodzaj materiałów wykorzystanych do produkcji opakowania;
- 2) możliwość wielokrotnego użytku opakowania – w przypadku opakowań wielokrotnego użytku;
- 3) przydatność opakowania do recyklingu – w przypadku opakowań przydatnych do recyklingu.

3. Oznakowanie umieszcza się na opakowaniu lub na naklejonej na nim etykiecie, a jeżeli rozmiary opakowania na to nie pozwalają – na dołączonej do niego ulotce informacyjnej, w sposób, który nie stanowi przeszkody dla recyklingu odpadów opakowaniowych.
4. Oznakowanie powinno być wyraźne, widoczne, czytelne i trwałe również po otwarciu opakowania.
5. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory oznakowania opakowań, kierując się potrzebą prawidłowej gospodarki odpadami i odpadami opakowaniowymi.”;

3) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. 1. Producent i importer produktów w opakowaniu jest obowiązany stosować opakowania spełniające wymagania określone w art. 5 ust. 1.

2. Przepisy art. 6 ust. 1-4 stosuje się do producenta i importera.”;

4) w art. 13 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje napojów, których nie dotyczy obowiązek, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając wymagania higieniczno-sanitarne.”;

5) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Art. 21. Kto produkując, importując lub wprowadzając do obrotu opakowania lub produkty w opakowaniach przekracza maksymalną sumę zawartości ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego w opakowaniu

podlega karze grzywny.”;

6) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. Kto znakuje opakowania niezgodnie z zasadami
określonymi w art. 6 ust. 1-4

podlega karze grzywny.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, z wyjątkiem art. 1 pkt 4, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Niniejsza ustawa wprowadza zmiany w ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (Dz. U. Nr 63, poz. 638 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 78) w zakresie oznakowania opakowań.

Obowiązująca obecnie ustawa z dnia 11 maja 2001 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (Dz. U. Nr 63, poz. 638 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 78) w art. 6 ust. 1 (stosowny przepis karny znajduje się w art. 21) nałożała na producenta i importera opakowań obowiązek oznakowania opakowań. Oznakowanie to, zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy, powinno określać: rodzaj materiałów wykorzystywanych do produkcji opakowania, możliwość wielokrotnego użytku opakowania oraz przydatność opakowania do recyklingu. Szczegółowe określenie rodzajów opakowań podlegających oznakowaniu oraz wzory oznaczeń są określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska, wydanym na podstawie upoważnienia zawartego w art. 6 ust. 5 omawianej ustawy. Do dnia 30 czerwca 2003 r. obowiązywało rozporządzenie Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie oznaczania opakowań (Dz. U. Nr 25, poz. 138), które weszło w życie dnia 1 stycznia 1999 r. Od dnia 1 lipca 2003 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 4 czerwca 2003 r. w sprawie oznaczania opakowań (Dz. U. Nr 105, poz. 994), wydane na podstawie art. 6 ust. 5 zmienianej ustawy.

Obligatoryjne oznakowanie opakowań nie jest w pełni zgodne z prawem Unii Europejskiej. W Unii Europejskiej oznakowanie opakowań jest regulowane przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (OJ L 365 31.12.1994 p.10) oraz wydanej na jej podstawie decyzji Komisji 97/129/WE z dnia 28 stycznia 1997 r. ustanawiającej system identyfikacji materiałów opakowaniowych podjętej stosownie do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (OJ L 050 20.02.1997 p.28).

Dyrektywa 94/62/WE w załączniku I zakłada, że system oznakowania opakowań będzie składał się z cyfr od 1 do 79 (dla tworzyw sztucznych od 1 do 19, dla papieru od 20 do 39, dla metalu od 40 do 49, dla drewna od 50 do 59, dla tkanin od 60 do 69,

dla szkła od 70 do 79). Do identyfikacji numerycznej może być dołączona identyfikacja w postaci skrótów literowych. Dane te będą umieszczone w centrum albo poniżej znaku graficznego wyrażającego zdolność materiału do powtórnego użycia lub recyklingu.

Decyzja Komisji 97/129/WE wydana na podstawie art. 8 dyrektywy 94/62/WE precyzuje zakres oznaczeń, dodając w załączniku VII dodatkowe oznaczenia dla opakowań złożonych z kilku typów materiałów (numeracja od 80 do 99). Decyzja ta określa w art. 3 system oznaczania opakowań jako system dobrowolny, zakładając możliwość stworzenia prawnego obowiązku oznakowania opakowań w przyszłości po wypełnieniu stosownej procedury z art. 21 dyrektywy 94/62/WE. Taka procedura nie została jeszcze wdrożona.

Obowiązujący w Polsce od 1999 r. obligatoryjny system oznakowania opakowań może powodować zakłócenia w swobodnym przepływie towarów, stanowiąc ograniczenie mające skutek podobny do ograniczeń ilościowych (art. 28 TWE). Regulacja polska uniemożliwi bowiem obrót na obszarze polskim opakowaniami dopuszczonymi do obrotu w innych państwach członkowskich.

W związku z powyższym w art. 1 projektu ustawy zaproponowano dokonanie zmiany art. 6 ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, polegającej na rezygnacji z obligatoryjnego oznakowania opakowań, a w to miejsce wprowadzenie fakultatywnego systemu oznakowania opakowań. Jednakże producent lub importer, który zdecyduje się na znakowanie swoich opakowań, będzie obowiązany do stosowania oznakowania, określonego w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw środowiska – transponującego wymagania decyzji Komisji. Stosownie do zmiany art. 6 zaproponowano zmiany w art. 8 oraz przepisów karnych, tj. zmianę brzmienia art. 21 i dodanie art. 21a.

Dodatkowo projekt zmienia art. 13 ust. 2 ustawy, mimo że nie jest on związany z zakresem oznakowania opakowań. Przepis ten zawiera w obecnym brzmieniu obligatoryjną delegację dla Ministra Zdrowia do określenia rodzajów napojów, które mogą występować w ofercie jednostek handlowych o powierzchni handlowej powyżej 25 m² tylko w opakowaniach jednorazowych. Delegacja ta nie została

jednak wykonana od dnia 1 stycznia 2002 r., gdyż nie ma potrzeby jej wykonania, a więc upoważnienie obligatoryjne zmieniono na fakultatywne.

Art. 2 projektu ustawy określa termin wejścia ustawy w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, z wyjątkiem art. 1 pkt 4, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. W związku z tym konieczna jest również stosowna zmiana art. 2 ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, bowiem, po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej, ulegną zmianie przepisy celne. Z tego względu pojęcie „polski obszar celny” nie będzie używane, a pojęcie „dopuszczenie do obrotu” zostanie zastąpione pojęciem „dopuszczenie do wolnego obrotu”. Natomiast nie zostało zmienione pojęcie „wprowadzenie do obrotu” – jako stosowane w przepisach o działalności gospodarczej.

Wejście w życie ustawy nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

Ocena Skutków Regulacji

projektu ustawy o zmianie ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych

1. Konsultacje

W celu przeprowadzenia konsultacji społecznych projekt ustawy został przesłany do instytucji naukowo-badawczych i organizacji pozarządowych zajmujących się gospodarką odpadami, w szczególności odpadami opakowaniowymi. Zostały zgłoszone uwagi dotyczące przepisów o kaucji na opakowania środków niebezpiecznych (Inco-Veritas S.A., Oddział w Górze Kalwarii oraz COBRO). Zagadnienie to zostanie rozwiązane w rozporządzeniu Ministra Zdrowia, przygotowywanym na podstawie upoważnienia zawartego w art. 10 ust. 5 ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych. Proponowano, aby oznakowaniem objąć również elementy opakowań (COBRO). Uwaga nie została przyjęta, bowiem pojęcie „element” nie jest stosowane w ustawie. Przyjęto natomiast propozycję COBRO rozszerzającą wymagania dotyczące sposobu nanoszenia oznakowania – aby nie było przeszkodą w recyklingu. Ze względu na charakter proponowanych zmian, nie przyjęto propozycji Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych o przyspieszeniu terminu wejścia w życie ustawy. Projekt przedmiotowej ustawy został również umieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska www.mos.gov.pl.

2. Wpływ regulacji na dochody i wydatki sektora przedsiębiorstw

Wprowadzenie przedmiotowego projektu ustawy może wpłynąć na obniżenie wydatków sektora przedsiębiorstw, ponieważ oznakowanie opakowań stanie się fakultatywne.

3. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Brak wpływu na dochody i wydatki budżetu.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Brak wpływu.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Projekt ustawy dostosowuje polskie przepisy do przepisów Unii Europejskiej – przez co polski rynek stanie się bardziej dostępny dla towarów z importu.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Brak wpływu.

UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O OPAKOWANIACH I ODPADACH OPAKOWANIOWYCH

Obowiązująca obecnie ustawa z dnia 11 maja 2001 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (Dz. U. Nr 63, poz. 638 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 78) w art. 6 nałożyła na producenta i importera opakowań obowiązek oznakowania opakowań. Oznakowanie to, zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy, powinno określać: rodzaj materiałów wykorzystywanych do produkcji opakowania, możliwość wielokrotnego użytku opakowania oraz przydatność opakowania do recyklingu. Szczegółowe określenie rodzajów opakowań podlegających oznakowaniu oraz wzory oznaczeń zostaną określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska, wydanym na podstawie upoważnienia zawartego w art. 6 ust. 5 omawianej ustawy.

Obligatoryjne oznakowanie opakowań jest sprzeczne z prawem Unii Europejskiej, gdzie oznakowanie opakowań jest regulowane przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (OJ L 365 31.12.1994 p.10) oraz wydanymi na jej podstawie przepisami Decyzji Komisji 97/129/WE z dnia 28 stycznia 1997 r. ustanawiającej system identyfikacji materiałów opakowaniowych podjętej stosownie do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (OJ L 050 20.02.1997 p.28), w których to przepisach system oznakowania opakowań jest systemem fakultatywnym.

Dyrektywa 94/62/WE w załączniku I zakłada, że system oznakowania opakowań będzie składał się z cyfr od 1 do 79 (dla tworzyw sztucznych od 1 do 19, dla papieru od 20 do 39, dla metalu od 40 do 49, dla drewna od 50 do 59, dla tkanin od 60 do 69, dla szkła od 70 do 79). Do identyfikacji numerycznej może być dołączona identyfikacja w postaci skrótów literowych. Dane te będą umieszczone w centrum albo poniżej znaku graficznego wyrażającego zdolność materiału do powtórnego użycia lub recyklingu.

Decyzja Komisji 97/129/WE wydana na podstawie art. 8 dyrektywy 94/62/WE precyzuje zakres oznaczeń, dodając w załączniku VII dodatkowe oznaczenia dla opakowań złożonych z kilku typów materiałów (numeracja od 80 do 99). Decyzja ta określa w art. 3 system oznaczania opakowań jako system dobrowolny, zakładając możliwość stworzenia

prawnego obowiązku oznakowania opakowań w przyszłości po wypełnieniu stosownej procedury z art. 21 dyrektywy 94/62/WE. Taka procedura nie została jeszcze wdrożona.

Obowiązujący w Polsce od 1999 r. obligatoryjny system oznakowania opakowań może powodować zakłócenia w swobodnym przepływie towarów, stanowiąc ograniczenie mające skutek podobny do ograniczeń ilościowych (art. 28 TWE), na co wielokrotnie zwracało uwagę w swoich opiniach UKIE. Regulacja polska uniemożliwi bowiem obrót na obszarze polskim opakowaniami dopuszczonymi do obrotu w innych państwach członkowskich.

W związku z powyższym projekt zmienia z obligatoryjnego na fakultatywny system oznakowania opakowań. Producent lub importer, który zdecyduje się jednakże na znakowanie swoich opakowań, będzie obowiązany do stosowania oznakowania, określonego w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw środowiska – transponującego wymagania ww. Decyzji Komisji.

Należy uznać, że przedłożony projekt ustawy ma charakter dostosowujący prawo polskie do prawa Unii Europejskiej, a zatem winien być przedmiotem postępowania określonego w Rozdziale 1c Działu II Regulaminu Sejmu.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER

Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DII- **2762**/03/DPE-rz/mw

Warszawa, **25.08.** 2003 r.

**Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedstawionym projektem ustawy o zmianie ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (pismo nr RM-10-138-03), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem projektowanej regulacji jest zmiana obligatoryjnego oznakowywania opakowań przez producentów na system oznakowywania fakultatywnego. Projektowana ustawa modyfikuje także konstrukcję przepisów karnych oraz rezygnuje z pojęcia „polski obszar celny” na rzecz pojęcia „terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”.
- II. Powyższa problematyka regulowana jest w prawie Unii Europejskiej przepisami Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz. Urz. WE nr L 365, 31.12.1994) oraz Decyzji Komisji 97/129/WE z 28 stycznia 1997 r. ustanawiającej system identyfikacyjny dla materiałów opakowaniowych (Dz. Urz. WE nr L 50, 20.2.1997).
- III. Istniejący obecnie system znakowania opakowań, który nakłada na producentów obowiązek ich oznaczania jest niezgodny z prawem Unii Europejskiej. Projektowana ustawa zmienia ten

system na system znakowania fakultatywnego, który wynika bezpośrednio z przepisów Dyrektywy 94/62/WE. Przedłożona nowelizacja wynika bezpośrednio z zakwestionowania przez UKIE w opiniach prawnych obecnego, obligatoryjnego systemu znakowania opakowań i wskazywania na konieczność jego zmiany na fakultatywny.

- IV. Odnośnie zmiany zawartej w art. 1 pkt.1 projektowanej ustawy pragnę stwierdzić, iż art. 2 ustawy zamiast pojęcia „polski obszar celny” wprowadza, prawidłowo, pojęcie „terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”. Zmiana taka wynika z faktu, iż Unia Europejska stanowi jednolity obszar celny. Pewne wątpliwości budzi kwestia zakresienia zakresu przedmiotowego ustawy poprzez spełnienie przez opakowania wymogu bycia wprowadzonym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach procedury „dopuszczenia do wolnego obrotu”, gdyż pojęcie to jest niejasne.

W konkluzji należy stwierdzić, iż przedstawiony projekt ustawy o zmianie ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Czesław Śleziak

Minister Środowiska

R O Z P O R Z A D Z E N I E

MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia

w sprawie oznaczania opakowań

Na podstawie art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (Dz. U. Nr 63, poz. 638 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 78,) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa:

- 1) rodzaje opakowań podlegających oznakowaniu;
- 2) wzory oznaczeń opakowań.

§ 2.

1. Oznakowaniu ułatwiającemu identyfikację materiału, z którego jest wykonane opakowanie, podlegają opakowania z aluminium i z tworzyw sztucznych określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia.
2. Oznakowaniu, o którym mowa w ust. 1, nie podlegają opakowania wykonane z:
 - 1) folii aluminiowej powlekanej tworzywami sztucznymi oraz laminatów z udziałem folii aluminiowej, papieru lub kartonu;
 - 2) dwu lub więcej różnych materiałów z tym, że za takie opakowania nie uważa się opakowań wykonanych z jednego materiału z zamknięciem wykonanym z innego materiału;
 - 3) aluminium i tworzyw sztucznych o masie mniejszej niż 5 g.
3. Wzory oznaczeń opakowań, o których mowa w ust. 1, zawiera załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3.

1. Oznakowanie wskazujące na możliwość wielokrotnego użytku opakowania może być stosowane wyłącznie w przypadku opakowań spełniających wymagania określone w przepisach o opakowaniach i odpadach opakowaniowych.
2. Oznakowanie wskazujące na możliwość wielokrotnego użytku opakowania zawiera załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 4.

1. Oznakowanie wskazujące na możliwość recyklingu materiałowego opakowania może być stosowane wyłącznie w przypadku opakowań spełniających wymagania określone w przepisach o opakowaniach i odpadach opakowaniowych.

2. Oznakowanie wskazujące na możliwość recyklingu materiałowego opakowania zawiera załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 5.

Rozporządzenie stosuje się do dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

§ 6.

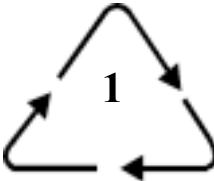
Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.²⁾

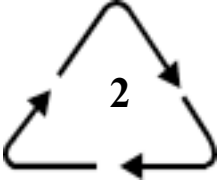
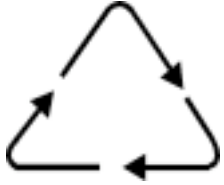
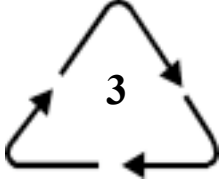

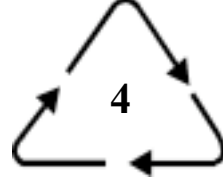
Minister Środowiska

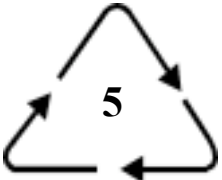

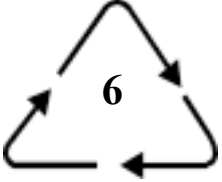
- 1) Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz.U. Nr 85, poz. 766).
- 2) Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 4 czerwca 2003 r. w sprawie oznaczania opakowań (Dz.U. Nr 105 poz. 994), które traci moc z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Załącznik nr 1

Wzory oznaczeń opakowań

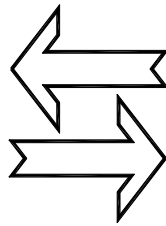
<i>L.p.</i>	<i>Rodzaj materiału wykorzystanego do produkcji opakowania</i>	<i>Oznaczenie</i>
<i>1</i>	<i>2</i>	<i>3</i>
1	Aluminium	41 ALU <i>lub</i>
2	Politereftalan etylenu	1 PET <i>lub</i> PET <i>lub</i> PET

3	Polietylen dużej gęstości	<p>2 HDPE lub PEHD</p> <p> lub HDPE HDPE</p>
4	Polichlorek winylu	<p>3 PVC lub PVC</p> <p> lub PVC</p>
5	Polietylen małej gęstości	<p>4 LDPE lub PELD</p> <p> lub LDPE LDPE</p>

6	Polipropylen	<p>5 PP</p> <p><i>lub</i> PP</p> <p><i>lub</i> PP</p>
7	Polistyren	<p>6 PS</p> <p><i>lub</i> PS</p> <p><i>lub</i> PS</p>

Załącznik nr 2

Wzór oznaczenia przydatności opakowania do jego wielokrotnego użytku

Załącznik nr 3

Wzór oznaczenia przydatności opakowania do recyklingu

Uzasadnienie

Problematyka obciążenia środowiska naturalnego użytymi opakowaniami nabiera coraz większego znaczenia. Wraz ze wzrostem produkcji i zużycia dóbr materialnych wzrasta też obciążenie środowiska odpadami opakowaniowymi, które obecnie w Polsce tworzą już około 30% odpadów komunalnych. Metodami ograniczającymi ilość odpadów opakowaniowych jest wykorzystanie opakowań wielokrotnego użytku oraz ponowne przetwórstwo opakowań jednorazowych. Wiąże się z tym potrzeba wprowadzenia selektywnej zbiórki i segregacji, powodująca konieczność łatwej i szybkiej identyfikacji materiałowej użytych opakowań, co wymaga ich odpowiedniego oznaczenia.

Rozporządzenie określa szczegółowe rodzaje opakowań podlegających oznaczeniu oraz wzory oznaczeń opracowane w oparciu o wytyczne i decyzje Unii Europejskiej, a w szczególności o Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych oraz o Decyzję Komisji 97/129/WE z dnia 28 stycznia 1997 r. ustanawiająca system oznaczania materiałów opakowaniowych.

Omawiany projekt stanowi kontynuację dotychczas istniejących przepisów w prawie polskim. Zachowuje, z pewnym wyjątkiem, oznaczenia zawarte w rozporządzeniu Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie oznaczania opakowań (Dz. U. Nr 25, poz. 138). W stosunku do obecnie obowiązującego rozporządzenia zrezygnowano z oznaczeń umieszczonych pod liczbą porządkową 8 i 9 załącznika nr 1 do rozporządzenia, tj. opakowań z poliwęglanu oraz innych tworzyw sztucznych i laminatów folii z różnych tworzyw sztucznych. Podyktowane jest to faktem, że oznaczenia te nie występują w Decyzji UE 97/129/WE w sprawie systemu oznaczania materiałów opakowaniowych. W związku z tym z dniem wejścia w życie tego rozporządzenia opakowania wykonane z tych materiałów nie będą podlegały obowiązkowi oznakowania.

Ponieważ obecne rozporządzenie dobrze spełnia swoją funkcję nie proponuje się dodatkowych zmian w obowiązującym oznakowaniu dodając jedynie oznaczenie wskazujące na możliwość wielokrotnego użytku opakowania oraz oznaczenie wskazujące na przydatność opakowania do recyklingu materiałowego. Oznaczenie przydatności opakowań do innych rodzajów recyklingu np. recyklingu organicznego nastąpi w momencie przyjęcia konkretnych znaków do powszechnego stosowania w Europie.

Dodatkowym argumentem przeciwko daleko idącym zmianom jest konieczność ograniczania nakładów ponoszonych przez producentów lub importerów opakowań.

System opisany Dyrektywą 94/42/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych oraz Decyzją 97/129/WE w sprawie systemu oznaczania materiałów opakowaniowych ma charakter nieobowiązkowy, podczas gdy system polski już od 1998 r. ma charakter obowiązkowy. Przy czym system polski dopuszcza od 2 do 4 rodzajów oznaczeń, podczas gdy unijny zawiera tylko 2 z nich (ściśle: 1 oznaczenie w dwóch odmianach).

Proponuje się by omawiane rozporządzenie obowiązywało do czasu wejścia Polski do UE. Istnieje bowiem duże prawdopodobieństwo, że konieczne będą modyfikacje przepisów pod kątem spełnienia umożliwienia dobrowolności stosowania systemu, bądź jeżeli wejdzie w życie projektowana dyrektywa w sprawie oznaczania opakowań (Draft Directive on Marking of Packaging)

Oznaczanie opakowań dotyczy tylko tych opakowań, w przypadku których proces ten w obecnych warunkach krajowych może ułatwić ich dalsze wykorzystywanie zgodnie z wymaganiami ochrony środowiska tj. przyspieszyć proces identyfikacji materiału z którego wykonane są te opakowania. Dotyczy to również opakowań będących w obrocie z zagranicą - stąd oznaczenia obejmują znaki zalecane przez Europejskie Stowarzyszenie Producentów

Tworzyw Sztucznych (APME). Również wzorując się na tych zaleceniach przyjęto znak graficzny w postaci trójkąta. Trudności techniczne w oznaczaniu oraz przewidywana niska efektywność zbiórki uzasadnia nie wprowadzenie obowiązku oznaczania opakowań o masie mniejszej niż 5 g.

Wzory oznaczeń o których mowa w § 3 i § 4 tj. wzór oznaczenia wskazującego na możliwość wielokrotnego użytku opakowania oraz wzór oznaczenia wskazującego na przydatność opakowania do recyklingu będą służyły do oznaczania opakowań zgodnie z normami zharmonizowanymi UE. Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemach oceny zgodności (Dz.U. Nr 166 poz. 1360) Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego ogłasza, w drodze obwieszczenia w Monitorze Polskim numery i tytuły norm zharmonizowanych. W momencie ujęcia poniższych norm w obwieszczeniu, ich stosowanie będzie podstawą dla producenta dla oznaczenia swojego opakowania oznakowaniem wymienionym w § 3 i § 4. Chodzi tu o następujące normy:

- PN/EN – 13429:2002 – *opakowania – wielokrotne użycie* – dla § 3
- PN/EN – 13430:2002 – *opakowania – wymagania dotyczące opakowań przydatnych do odzysku przez recykling materiałowy* – dla § 4

Rozporządzenie nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

Ocena Skutków Regulacji (OSR) do projektu rozporządzenia w sprawie oznaczania opakowań

1. Podmioty, których dotyczy niniejsza regulacja

Niniejsze rozporządzenie będzie dotyczyło producentów i importerów opakowań, jak również producentów i importerów produktów w opakowaniach.

2. Konsultacje

Przy opracowywaniu projektu przeprowadzono konsultacje z ośrodkami badawczo-rozwojowymi zajmującymi się gospodarką opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

W ramach konsultacji projekt został rozesłany z prośbą o opinię do organizacji zrzeszających producentów opakowań, izb przemysłowych, związków zawodowych, instytutów naukowych zajmujących się gospodarką opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz organizacji ekologicznych.

Projekt zostanie również zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska.

3. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Przyjęcie rozporządzenia nie wpłynie na budżety jednostek administracji rządowej i samorządowej.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Brak wpływu.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Brak wpływu.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Brak wpływu.

**TABELA ZGODNOŚCI PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O OPAKOWANIACH I ODPADACH
OPAKOWANIOWYCH**

PROJEKT USTAWY O ZMIANIE USTAWY O OPAKOWANIACH I ODPADACH OPAKOWANIOWYCH		AKTY PRAWA WSPÓLNOTOWEGO	UWAGI
Nr Art	TREŚĆ ARTYKUŁU		
DZIAŁ I PRZEPISY OGÓLNE			
Art. 1			
1	<p>Art. 1 ust. 1 art. 2 otrzymuje brzmienie: „Art. 2. Przepisy ustawy stosuje się do opakowań wprowadzanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach procedury dopuszczenia do wolnego obrotu, opakowań będących przedmiotem działalności gospodarczej na terenie kraju oraz wszystkich powstałych z nich odpadów opakowaniowych.”;</p>	<p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (OJ L 365 31.12.1994 p.10) - art. 2</p>	<p>Zakres stosowania ustawy</p>

2	<p>Art. 1 ust. 2</p> <p>2) art. 6 otrzymuje brzmienie: „Art. 6.1. Producent i importer opakowań mogą je znakować. 2. Producent i importer opakowań, który je znakuje, jest obowiązany stosować oznakowanie, określające: 1) rodzaj materiałów wykorzystanych do produkcji opakowania; 2) możliwość wielokrotnego użytku opakowania - w przypadku opakowań wielokrotnego użytku; 3) przydatność opakowania do recyklingu - w przypadku opakowań przydatnych do recyklingu.</p> <p>3. Oznakowanie umieszcza się na opakowaniu lub na naklejonej na nim etykiecie, a jeśli rozmiary opakowania na to nie pozwalają – na dołączonej do niego ulotce informacyjnej, w sposób, który nie stanowi przeszkody dla recyklingu odpadów opakowaniowych.</p> <p>4. Oznakowanie powinno być wyraźne, widoczne, czytelne i trwałe również po otwarciu opakowania.</p> <p>5. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory oznakowania opakowań, kierując się potrzebą prawidłowej gospodarki odpadami i odpadami opakowaniowymi.”;</p>	<p>Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (OJ L 365 31.12.1994 p.10) - art. 8</p> <p>Decyzja Komisji 97/129/WE z dnia 28 stycznia 1997 r. ustanawiającej system identyfikacji materiałów opakowaniowych podjętej stosownie do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (OJ L 050 20.02.1997 p.28).</p>	<p>System oznakowania i identyfikacji</p>
---	--	--	---

3	<p>art. 8 otrzymuje brzmienie: „Art. 8.1. Producent i importer produktów w opakowaniu jest obowiązany stosować opakowania spełniające wymagania określone w art. 5 ust. 1. 2. Przepisy art. 6 ust. 1 – 4 stosuje się do producenta i importera.”;</p>		Stosownie do zmiany art. 6 zaproponowano zmianę art. 8
4	<p>art. 13 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „Art. 13.2. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje napojów, których nie dotyczy obowiązek, o który mowa w ust. 1, uwzględniając wymagania higieniczno-sanitarne.”;</p>		Artykuł nie jest związany z oznakowaniem opakowań. Zmienia obligatoryjną delegację dla Ministra Zdrowia na fakultatywną.
5	<p>art. 21 otrzymuje brzmienie: „Art. 21. Kto produkując, importując lub wprowadzając do obrotu opakowania lub produkty w opakowaniach przekracza maksymalną sumę zawartości ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego w opakowaniu podlega karze grzywny.”;</p>		Stosownie do zmiany art. 6 zaproponowano zmianę przepisów karnych
6	<p>po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu: „Art. 21a. Kto znakuje opakowania niezgodnie z zasadami określonymi w art. 6 ust. 1-4 podlega karze grzywny.”.</p>		Stosownie do zmiany art. 6 zaproponowano zmianę przepisów karnych
Art. 2			
1	<p>Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, z wyjątkiem art. 1 pkt 4, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.</p>		Określa wejście w życie ustawy

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 94/62/WE

z dnia 20 grudnia 1994 r.

w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

należy zharmonizować różniące się od siebie krajowe środki dotyczące gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi w celu, z jednej strony, zapobiegania ich wpływowi na środowisko lub zmniejszania tego wpływu, zapewniając w ten sposób wysoki poziom ochrony środowiska, a z drugiej strony w celu zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz uniknięcia przeszkód w handlu i zakłócenia oraz ograniczenia konkurencji we Wspólnocie;

najlepszym sposobem zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych jest ogólne zmniejszenie ilości opakowań;

istotne jest, w odniesieniu do celów niniejszej dyrektywy, przestrzeganie ogólnej zasady, według której środki podejmowane na rzecz ochrony środowiska w jednym Państwie Członkowskim nie powinny negatywnie wpływać na możliwość osiągnięcia celów dyrektywy przez inne Państwa Członkowskie;

zmniejszenie ilości odpadów jest istotne dla trwałego wzrostu, do którego wyraźnie wzywa Traktat o Unii Europejskiej;

niniejsza dyrektywa powinna obejmować wszystkie rodzaje opakowań wprowadzanych do obrotu oraz wszystkie odpady opakowaniowe; dlatego dyrektywa Rady 85/339/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie pojemników na płyny przeznaczone do spożycia przez ludzi⁴ powinna zostać uchylona;

opakowania pełnią istotną społeczną i gospodarczą funkcję i dlatego środki przewidziane w niniejszej dyrektywie powinny stosować się bez uszczerbku dla innych wymogów legislacyjnych wpływających na jakość i transport opakowań lub wyrobów opakowanych;

zgodnie ze strategią Wspólnoty dotyczącą gospodarowania odpadami, wymienioną w rezolucji Rady z dnia 7 maja 1990 r. w sprawie polityki dotyczącej odpadów⁵ oraz w dyrektywie Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów⁶, gospodarowanie opakowaniami i odpadami opakowaniowymi powinno obejmować

¹ Dz.U. nr C 263 z 12.10.1992, str. 1 oraz Dz.U. nr C 285 z 21.10.1993, str. 1.

² Dz.U. nr C 129 z 10.05.1993, str. 18.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 1993 r. (Dz.U. nr C 194 z 19.07.1993, str. 177), wspólne stanowisko Rady z dnia 4 marca 1994 r. (Dz.U. nr C 137 z 19.05.1994, str. 65) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 maja 1994 r. (Dz.U. nr C 205 z 25.07.1994, str. 163). Potwierdzone dnia 2 grudnia 1993 r. (Dz.U. nr C 342 z 20.12.1993, str. 15). Wspólny tekst Komitetu Pojedynczego z dnia 8 listopada 1994 r.

⁴ Dz.U. nr L 176 z 6.07.1985, str. 18. Dyrektywa zmieniona dyrektyw_ 91/629/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

⁵ Dz.U. nr C 122 z 18.05.1990, str. 2.

⁶ Dz.U. nr L 194 z 25.07.1975, str. 39. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektyw_ 91/156/EWG (Dz.U. nr L 78 z 29.03.1991, str. 32).

w pierwszym rzędzie zapobieganie powstawaniu odpadów opakowaniowych, oraz w ramach dodatkowych zasad podstawowych, wielokrotne użycie opakowań, recykling oraz inne formy odzysku odpadów opakowaniowych, a co za tym idzie zmniejszenie ilości ostatecznie unieszkodliwianych odpadów;

do chwili osiągnięcia odpowiedniego poziomu postępu naukowo-technicznego w dziedzinie odzysku odpadów, wielokrotny użytek i recykling należy traktować jako bardziej pożądane pod względem wpływu na środowisko; wymaga to ustanowienia w Państwach Członkowskich systemów gwarantujących zwrot zużytych opakowań i/lub odpadów opakowaniowych; należy jak najszybciej przeprowadzić oceny cyklu życia pozwalające na ustanowienie jasnej hierarchii między opakowaniami przeznaczonymi do wielokrotnego użytku, do recyklingu i do odzysku;

zapobieganie powstawaniu odpadów opakowaniowych jest dokonywane za pomocą właściwych środków, w tym inicjatyw podejmowanych w Państwach Członkowskich zgodnie z celami niniejszej dyrektywy;

Państwa Członkowskie mogą wspierać, zgodnie z Traktatem, wykorzystanie systemów wielokrotnego użytku opakowań, które mogą być wielokrotnie używane w sposób przyjazny dla środowiska, w celu wykorzystania przyczyniania się tego typu systemów do ochrony środowiska;

z punktu widzenia środowiska recykling należy uznać za ważny element odzysku, mając szczególnie na względzie zmniejszenie zużycia energii i surowców, a także ilości ostatecznie unieszkodliwianych odpadów;

odzysk energii jest jednym ze skutecznych sposobów odzysku odpadów opakowaniowych;

określone przez Państwa Członkowskie wielkości docelowe dla odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych powinny zawierać się w określonych przedziałach uwzględniających zróżnicowane warunki w Państwach Członkowskich i zapobiegających powstawaniu przeszkód w handlu oraz zakłóceń konkurencji;

w celu osiągnięcia wyników w perspektywie średnioterminowej oraz wskazania podmiotom gospodarczym, konsumentom i władzom publicznym niezbędnej perspektywy długoterminowej, należy określić termin osiągnięcia wyżej wymienionych wielkości docelowych w perspektywie średnioterminowej, a także bardziej odległy termin dla wielkości docelowych, określonych na późniejszym etapie, w celu znacznego zwiększenia tych wielkości;

Parlament Europejski i Rada powinny zbadać, na podstawie sprawozdań Komisji, doświadczenia praktyczne, jakie zdobyły Państwa Członkowskie w działaniach na rzecz osiągnięcia wyżej wymienionych wielkości docelowych, a także wyniki badań naukowych i techniki oceny, na przykład ekobilanse;

Państwa Członkowskie, które wprowadziły lub zamierzają wprowadzić programy wykraczające poza te przedziały docelowe, powinny mieć możliwość ich realizacji w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska, pod warunkiem że takie środki nie doprowadzą do zaburzeń na rynku wewnętrznym i pozwolą innym Państwom Członkowskim na wykonanie niniejszej dyrektywy; Komisja powinna zatwierdzić takie środki po przeprowadzeniu właściwej oceny;

z drugiej strony, niektóre Państwa Członkowskie mogą pozwolić na przyjęcie niższych wielkości docelowych ze względu na szczególne okoliczności występujące w tych Państwach Członkowskich, pod warunkiem że osiągną docelowe wielkości minimalne w dziedzinie odzysku w normalnym terminie, a następnie osiągną wielkości standardowe w terminie późniejszym;

gospodarowanie opakowaniami i odpadami opakowaniowymi wymaga wprowadzenia przez Państwa Członkowskie systemów zwrotu, zbiórki i odzysku; systemy te powinny być otwarte dla udziału wszystkich zainteresowanych stron oraz skonstruowane w sposób nie pozwalający na dyskryminację wyrobów przywożonych, tworzenie przeszkód w handlu i zakłóceń konkurencji, a także gwarantujące zwrot możliwie największej ilości opakowań i odpadów opakowaniowych, zgodnie z Traktatem;

kwestia wspólnotowego oznakowania opakowań wymaga dalszych badań, ale Wspólnota powinna ją rozstrzygnąć w najbliższej przyszłości;

w celu zmniejszenia wpływu opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko oraz w celu uniknięcia przeszkód w handlu i zakłóceń konkurencji, konieczne jest też określenie zasadniczych wymogów dotyczących składu opakowań oraz właściwości decydujących o możliwości ich wielokrotnego użytku lub odzysku (w tym

recyklingu);

obecność szkodliwych metali i innych substancji w opakowaniach powinna być ograniczona ze względu na ich wpływ na środowisko (szczególnie w świetle prawdopodobieństwa ich występowania w emisjach i popiele powstających w procesie spalania opakowań, a także w odciekach, gdy opakowania są składowane); jako pierwszy krok na drodze do zmniejszenia toksyczności odpadów opakowaniowych konieczne jest zapobieganie dodawaniu szkodliwych metali ciężkich do opakowań oraz zapewnienie, by substancje te nie przedostawały się do środowiska, z uwzględnieniem odpowiednich zwolnień ustalonych przez Komisję w szczególnych przypadkach zgodnie z procedurą komitetu;

jeżeli przewiduje się osiągnięcie wysokiego poziomu recyklingu oraz unikanie problemów dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa tych, którzy dokonują zbierania i przetwarzania odpadów opakowaniowych, konieczne jest sortowanie odpadów u źródła ich powstawania;

wymogi dotyczące produkcji opakowań nie powinny dotyczyć opakowań użytych dla danego wyrobu przed dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy; konieczny jest też okres przejściowy dla wprowadzenia opakowań do obrotu;

termin wprowadzenia przepisu dotyczącego wprowadzania do obrotu opakowań spełniających wszystkie zasadnicze wymogi powinien uwzględniać fakt opracowywania norm europejskich przez właściwe organy normalizacyjne; jednakże przepisy w sprawie środków służących do badania zgodności z normami krajowymi powinny być stosowane niezwłocznie;

należy wspierać opracowanie norm europejskich dotyczących zasadniczych wymogów i innych związanych z nimi kwestii;

środki przewidziane w niniejszej dyrektywie zakładają rozwój możliwości odzysku i recyklingu oraz rynku zbytu przetworzonych materiałów opakowaniowych;

zastosowanie przetworzonych materiałów w produkcji opakowań nie powinno być sprzeczne z odpowiednimi przepisami dotyczącymi higieny, zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów;

w celu monitorowania realizacji celów określonych w niniejszej dyrektywie, konieczne jest gromadzenie danych dotyczących opakowań i odpadów opakowaniowych na poziomie całej Wspólnoty;

konieczne jest uzyskanie przez wszystkie strony zaangażowane w produkcję, użytkowanie, przywóz i dystrybucję opakowań oraz wyrobów opakowanych, większej świadomości na temat roli opakowań w powstawaniu odpadów oraz przejęcie odpowiedzialności za takie odpady zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”; opracowywanie i realizacja środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie powinna się odbywać i wymaga ścisłej współpracy wszystkich partnerów, gdzie stosowne, w duchu współodpowiedzialności;

konsumenci odgrywają kluczową rolę w gospodarowaniu opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, dlatego muszą być odpowiednio informowani, aby mogli dostosować swoje zachowania i postawy;

umieszczenie specjalnego rozdziału na temat gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi w planach gospodarowania odpadami, jakich wymaga dyrektywa 75/442/EWG, przyczyni się do skutecznego wykonania niniejszej dyrektywy;

dla ułatwienia osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, może być właściwe wykorzystanie instrumentów ekonomicznych przez Wspólnotę i Państwa Członkowskie, zgodnie z przepisami Traktatu w taki sposób, aby uniknąć nowych form protekcjonizmu;

Państwa Członkowskie powinny, bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych⁷, notyfikować Komisji projekty środków, które zamierzają podjąć, zanim zostaną one podjęte, aby można było ustalić, czy są zgodne z dyrektywą;

⁷ Dz.U. nr L 109 z 26.04.1983, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/400/EWG (Dz.U. nr L 221 z 6.08.1992, str. 55).

Komisja zapewni dostosowanie do postępu naukowo-technicznego systemu identyfikacji opakowań oraz formatów odnoszących się do systemu bazy danych, zgodnie z procedurą komitetu;

należy przewidzieć możliwość podjęcia szczególnych środków w celu pokonania trudności powstałych w trakcie wykonywania niniejszej dyrektywy, gdzie stosowne, zgodnie z tą samą procedurą komitetu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cele

1. Niniejsza dyrektywa ma na celu zharmonizowanie krajowych środków dotyczących gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, z jednej strony w celu zapobiegania ich wpływowi na środowisko wszystkich Państw Członkowskich oraz państw trzecich lub zmniejszenia takiego wpływu, zapewniając w ten sposób wysoki poziom ochrony środowiska, a z drugiej strony w celu zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz uniknięcia przeszkód w handlu i zakłócenia oraz ograniczenia konkurencji we Wspólnocie.

2. W tym celu niniejsza dyrektywa ustanawia środki zmierzające w pierwszym rzędzie do zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych oraz w ramach dodatkowych zasad podstawowych, do wielokrotnego użytku opakowań, recyklingu oraz innych form odzysku odpadów opakowaniowych, a co za tym idzie zmniejszenia ilości ostatecznie unieszkodliwianych odpadów.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa stosuje się do wszystkich opakowań wprowadzanych do obrotu Wspólnoty i wszystkich odpadów opakowaniowych używanych lub powstających na poziomie przemysłowym, handlowym, w biurach, sklepach, placówkach usługowych, gospodarstwach domowych lub na jakimkolwiek innym poziomie, niezależnie od zastosowanego surowca.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla istniejących wymogów jakości dla opakowań, takich jak dotyczących warunków bezpieczeństwa, ochrony zdrowia oraz sanitarnych wyrobów pakowanych, a także istniejących wymogów transportowych oraz przepisów dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych⁸.

Artykuł 3

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „opakowania” oznaczają wszystkie wyroby wykonane z jakichkolwiek materiałów, przeznaczone do przechowywania, ochrony, przewozu, dostarczania i prezentacji wszelkich towarów, od surowców do produktów przetworzonych, od producenta do użytkownika lub konsumenta. Wyroby „nie zwrotne” przeznaczone do tych samych celów uważa się również za opakowania.

„Opakowania” obejmują wyłącznie:

a) opakowania handlowe lub opakowania podstawowe tj. mające stanowić towar jednostkowy, sprzedawany użytkownikowi końcowemu lub konsumentowi w miejscu zakupu;

b) opakowania zbiorcze lub opakowania drugorzędne tj. stanowiące w miejscu zakupu zestaw określonej liczby towarów jednostkowych, niezależnie od tego czy są one sprzedawane w takiej postaci użytkownikowi końcowemu czy konsumentowi, czy też służą zaopatrywaniu punktów sprzedaży; można je zdjąć ze sprzedawanego produktu bez naruszania jego cech;

⁸ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 20.

- c) opakowania transportowe lub opakowania trzeciorzędne tj. mające ułatwić przenoszenie i transport pewnej liczby towarów jednostkowych lub opakowań zbiorczych, zapobiegając powstaniu uszkodzeń przy przenoszeniu i transporcie. Opakowanie transportowe nie obejmuje kontenerów do transportu drogowego, kolejowego, wodnego i lotniczego;
2. „odpady opakowaniowe” oznaczają wszelkie opakowania lub materiały opakowaniowe objęte definicją odpadów zawartą w dyrektywie 75/442/EWG, z wyjątkiem pozostałości powstających w procesie produkcji;
 3. „gospodarowanie odpadami opakowaniowymi” oznacza gospodarowanie odpadami zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 75/442/EWG;
 4. „zapobieganie” oznacza zmniejszenie ilości i szkodliwości dla środowiska:
 - materiałów i substancji zawartych w opakowaniach i odpadach opakowaniowych,
 - opakowań i odpadów opakowaniowych na poziomie procesu produkcyjnego oraz podczas wprowadzania do obrotu, dystrybucji, utylizacji i unieszkodliwiania,w szczególności poprzez tworzenie „czystych” wyrobów i technologii;
 5. „wielokrotny użytek” oznacza każde działanie, w trakcie którego opakowanie przeznaczone i zaprojektowane do osiągnięcia w ramach jego cyklu życia minimalnej liczby rotacji jest powtórnie napełniane lub wykorzystywane do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone, z pomocą lub bez pomocy wyrobów pomocniczych dostępnych na rynku umożliwiających powtórne wykorzystanie opakowania; takie opakowanie wielokrotnego użytku staje się odpadem opakowaniowym z chwilą, gdy przestaje być przedmiotem wielokrotnego użytku;
 6. „odzysk” oznacza wszelkie stosowane działania, przewidziane w załączniku II.B do dyrektywy 75/442/EWG;
 7. „recykling” oznacza powtórne przetwarzanie materiałów odpadowych w procesach produkcyjnych w celu uzyskania materiałów o przeznaczeniu pierwotnym lub o innym przeznaczeniu, w tym recykling organiczny, z wyjątkiem odzysku energii;
 8. „odzysk energii” oznacza użycie palnych odpadów opakowaniowych jako środka do wytworzenia energii poprzez bezpośrednie spalanie wraz z innymi odpadami lub bez nich, ale z odzyskiem ciepła;
 9. „recykling organiczny” oznacza obróbkę tlenową (kompostowanie) lub beztlenową (biometanizacja) tej części odpadów opakowaniowych, która ulega rozkładowi biologicznemu w kontrolowanych warunkach przy wykorzystaniu mikroorganizmów, w wyniku której powstają osady organiczne lub metan. Składowanie na składowisku odpadów nie jest traktowane jako forma recyklingu organicznego;
 10. „unieszkodliwianie” oznacza wszelkie stosowane działania, przewidziane w załączniku II.A do dyrektywy 75/442/EWG;
 11. „podmioty gospodarcze” w odniesieniu do opakowań oznaczają dostawców materiałów opakowaniowych, producentów i przetwórców opakowań, podmioty zajmujące się napełnianiem, użytkowników, importerów, handlowców i dystrybutorów, władze i organizacje publiczne;
 12. „umowa dobrowolna” oznacza formalną umowę zawartą między właściwymi władzami publicznymi Państwa Członkowskiego a zainteresowanym sektorem gospodarczym, która to umowa musi być otwarta dla wszystkich stron chcących spełniać jej warunki, w celu podjęcia środków zmierzających do realizacji celów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Zapobieganie

1. Państwa Członkowskie zapewniają, iż oprócz środków podejmowanych w celu zapobiegania

powstawaniu odpadów opakowaniowych, podjętych zgodnie z art. 9, podejmują inne środki zapobiegawcze. Środki takie mogą składać się z programów krajowych lub podobnych akcji podejmowanych, gdzie właściwe, w konsultacji z podmiotami gospodarczymi, i mających na celu gromadzenie oraz wykorzystywanie licznych inicjatyw podejmowanych w Państwach Członkowskich w zakresie zapobiegania. Są one zgodne z celami niniejszej dyrektywy, określonymi w art. 1 ust. 1.

2. Komisja wspiera zapobieganie powstawaniu odpadów poprzez zachęcanie do opracowania odpowiednich norm europejskich, zgodnie z art. 10.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie mogą zachęcać do stosowania systemów opakowań wielokrotnego użytku w sposób przyjazny dla środowiska, zgodnie z Traktatem.

Artykuł 6

Odzysk i recykling

1. Aby zrealizować cele niniejszej dyrektywy Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu osiągnięcia następujących wielkości docelowych na całym swoim terytorium;

- a) nie później niż pięć lat od dnia, do którego niniejsza dyrektywa musi zostać wprowadzona do prawa krajowego, odzyskowi zostanie poddane co najmniej 50% i co najwyżej 65% wagowo odpadów opakowaniowych;
- b) w ramach tej wielkości ogólnej i w tym samym terminie recyklingowi zostanie poddane co najmniej 25% i co najwyżej 45% wagowo całości materiałów opakowaniowych zawartych w odpadach opakowaniowych oraz co najmniej 15% wagowo każdego materiału opakowaniowego;
- c) nie później niż 10 lat od dnia, do którego niniejsza dyrektywa musi zostać wprowadzona do prawa krajowego, udział procentowy odpadów opakowaniowych, które zostaną poddane odzyskowi i recyklingowi, zostanie ustalony przez Radę zgodnie z ust. 3 lit. b) z zamiarem znacznego zwiększenia wielkości docelowych, o których mowa w lit. a) i b).

2. Państwa Członkowskie, gdzie sytuacja tego wymaga, zachęcają do odpowiedniego wykorzystywania materiałów otrzymanych z przetworzonych odpadów opakowaniowych do produkcji opakowań i innych wyrobów.

3. a) Na podstawie sprawozdania przejściowego Komisji, oraz po upływie 4 lat od dnia, określonego w ust. 1 lit. a), na podstawie sprawozdania końcowego, Parlament Europejski i Rada zbadają praktyczne doświadczenia zdobyte przez Państwa Członkowskie przy realizacji wielkości i celów, ustanowionych w ust. 1 lit. a) i b) oraz ust. 2, a także wyniki badań naukowych i techniki oceny, takie jak ekobilanse.

b) Nie później niż 6 miesięcy przed końcem pierwszego okresu pięcioletniego, określonego w ust. 1 lit. a), Rada ustala wielkości docelowe na następny okres pięcioletni, określony w ust. 1 lit. c), stanowiąc większością kwalifikowaną oraz na wniosek Komisji. Procedura ta jest następnie powtarzana co pięć lat.

4. Środki i wielkości docelowe, określone w ust. 1 lit. a) i b), zostają ogłoszone przez Państwa Członkowskie i rozpowszechnione w ramach kampanii informacyjnej skierowanej do ogółu społeczeństwa i podmiotów gospodarczych.

5. Grecja, Irlandia i Portugalia, ze względu na ich szczególne położenie, tj. stosunkowo dużą liczbę małych wysp, występowanie obszarów wiejskich i górskich oraz niski aktualny poziom zużycia opakowań, mogą podjąć decyzję o:

- a) osiągnięciu, nie później niż pięć lat od dnia wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy, wielkości docelowych niższych niż określone w ust. 1 lit. a) i b), przy czym odzysk wynosi co najmniej 25%;

- b) jednoczesnym przesunięciu terminu osiągnięcia wielkości docelowych określonych w ust. 1 lit. a) i b), na termin późniejszy, jednakże nie później niż na dzień 31 grudnia 2005 r.

6. Państwa Członkowskie, które wprowadziły lub zamierzają wprowadzić programy wykraczające poza wielkości docelowe określone w ust. 1 lit. a) i b), i które w tym celu przewidują istnienie odpowiednich możliwości recyklingu i odzysku, mogą realizować te wielkości na rzecz osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska pod warunkiem, że działania te nie doprowadzą do zakłóceń na rynku wewnętrznym i nie stanowią przeszkody dla innych Państw Członkowskich w dostosowywaniu się do niniejszej dyrektywy. Państwa Członkowskie poinformują o tym Komisję. Zatwierdzi ona podejmowane środki po sprawdzeniu, we współpracy z Państwami Członkowskimi, że są zgodne z powyższymi uwarunkowaniami i nie stanowią arbitralnego sposobu dyskryminacji lub ukrytych ograniczeń w handlu między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 7

Systemy zwrotu, zbiórki i odzysku

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że systemy te są ustanowione, aby zapewnić:

- a) zwrot i/lub zbiórkę zużytych opakowań i/lub odpadów opakowaniowych od konsumenta lub innego użytkownika końcowego lub ze strumienia odpadów w celu ich doprowadzenia do najbardziej odpowiedniego sposobu w ramach gospodarowania odpadami;
- b) wielokrotny użytek lub odzysk, w tym recykling zebranych opakowań lub odpadów opakowaniowych,

zmierzające do realizacji celów określonych w niniejszej dyrektywie.

Systemy takie są otwarte dla podmiotów gospodarczych działających w danych sektorach oraz dla właściwych władz publicznych. Systemy te mają także zastosowanie do wyrobów przywożonych na nie dyskryminacyjnych warunkach, w tym do szczegółowych rozwiązań i wszelkich opłat nakładanych za dostęp do systemu, oraz są tak skonstruowane by, zgodnie z Traktatem, unikać przeszkód w handlu oraz zakłóceń konkurencji.

2. Środki określone w ust. 1 stanowią element polityki obejmującej wszelkie opakowania i odpady opakowaniowe oraz uwzględniają w szczególności wymogi dotyczące ochrony środowiska i zdrowia konsumenta, bezpieczeństwa i higieny; ochrony jakości, autentyczności i właściwości technicznych pakowanych towarów i zastosowanych materiałów, a także ochrony praw własności przemysłowej i handlowej.

Artykuł 8

System oznakowania i identyfikacji

1. Zgodnie z warunkami określonymi w Traktacie, nie później niż dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, Rada podejmuje decyzję w sprawie oznakowania opakowań.

2. Dla ułatwienia zbiórki, wielokrotnego użytku i odzysku, w tym recyklingu, opakowania wskazują rodzaj wykorzystanych materiałów opakowaniowych w celu ich identyfikacji i klasyfikacji przez odpowiednią gałąź przemysłu.

W tym celu, nie później niż 12 miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, na podstawie załącznika I i zgodnie z procedurą określoną w art. 21, Komisja określa oznaczenia liczbowe i skróty, na jakich opiera się system identyfikacji, oraz określa materiały objęte tym systemem zgodnie z tą samą procedurą.

3. Opakowania mają właściwe oznaczenia bezpośrednio na opakowaniu lub na etykiecie. Oznaczenia te są wyraźnie widoczne i łatwe do odczytania oraz zachowywać trwałość również po otwarciu opakowania.

Artykuł 9

Wymogi zasadnicze

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby po trzech latach od wejścia w życie niniejszej dyrektywy możliwe było wprowadzanie do obrotu wyłącznie takich opakowań, które spełniają wszystkie zasadnicze wymogi określone w niniejszej dyrektywie, w tym w załączniku II.

2. Od dnia określonego w art. 22 ust. 1 Państwa Członkowskie uznają za zgodne z wszystkimi zasadniczymi wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie, w tym w załączniku II, te opakowania, które spełniają warunki:

- a) odpowiednich norm zharmonizowanych, których numery referencyjne zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Państwa Członkowskie publikują numery referencyjne norm krajowych, które transponują te normy zharmonizowane;
- b) odpowiednich norm krajowych, określonych w ust. 3, o ile dla dziedzin nimi objętych nie istnieją normy zharmonizowane.

3. Państwa Członkowskie przekazują Komisji tekst ich norm krajowych, określonych w ust. 2 lit. b), które uznają za zgodne z wymogami określonymi w niniejszym artykule. Komisja niezwłocznie przekazuje te teksty innym Państwom Członkowskim.

Państwa Członkowskie publikują odniesienia do tych norm. Komisja zapewnia ich publikację w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

4. W przypadku uznania przez Państwo Członkowskie lub Komisję, że normy określone w ust. 2 nie spełniają w pełni wymogów zasadniczych, o których mowa w ust. 1, Komisja lub zainteresowane Państwo Członkowskie wnosi sprawę do Komitetu utworzonego na mocy dyrektywy 83/189/EWG podając jej powody. Komitet niezwłocznie wydaje opinię.

Na podstawie tej opinii Komisja informuje Państwa Członkowskie, czy konieczne jest wycofanie tych norm z publikacji określonych w ust. 2 i 3.

Artykuł 10

Normalizacja

Komisja wspiera, w stosownych przypadkach, opracowanie norm europejskich odnoszących się do zasadniczych wymogów, o których mowa w załączniku II.

Komisja wspiera, w szczególności, opracowanie norm europejskich odnoszących się do:

- kryteriów i metodologii analizy cyklu życia opakowań,
- metod pomiaru i oceny obecności metali ciężkich i innych niebezpiecznych substancji w opakowaniach i ich ilości uwolnionej do środowiska z opakowań i odpadów opakowaniowych,
- kryterium minimalnej zawartości materiałów pochodzących z recyklingu w opakowaniach dla odpowiednich rodzajów opakowań,
- kryterium metod recyklingu
- kryterium metod kompostowania i wytworzonego kompostu,
- kryterium oznaczania opakowań.

Artykuł 11

Poziomy stężenia metali ciężkich w opakowaniach

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby suma stężeń ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego w opakowaniach lub w częściach opakowań nie przekraczała następujących wartości:

- 600 ppm wagowo, po upływie dwóch lat od dnia określonego w art. 22 lit. i);
- 250 ppm wagowo, po upływie trzech lat od dnia określonego w art. 22 lit. i);
- 100 ppm wagowo, po upływie pięciu lat od dnia określonego w art. 22 lit. i).

2. Poziomy stężenie, określone w ust. 1 nie mają zastosowania do opakowań wykonanych w całości z kryształu ołowiowego, określonego w dyrektywie 69/493/EWG⁹.

3. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21, określa:

- warunki, w jakich powyższe stężenia nie mają zastosowania do materiałów pochodzących z recyklingu i ogniw wyrobu, które znajdują w zamkniętym i kontrolowanym łańcuchu,
- rodzaje opakowań zwolnionych z wymogu, określonego w ust. 1 tiret trzecie.

Artykuł 12

Systemy informacyjne

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki zapewniające utworzenie baz danych dotyczących opakowań i odpadów opakowaniowych, o ile bazy takie jeszcze nie istnieją, w sposób zharmonizowany, pozwalający na monitorowanie przez Państwa Członkowskie i Komisję realizacji celów określonych w niniejszej dyrektywie.

2. W tym celu bazy danych dostarczają informacji dotyczących w szczególności wielkości, właściwości i ewolucji przepływów opakowań i odpadów opakowaniowych (w tym informacji na temat toksyczności lub zagrożenia ze strony materiałów opakowaniowych lub składników stosowanych do ich produkcji), na poziomie poszczególnych Państw Członkowskich.

3. W celu zharmonizowania właściwości i sposobu prezentacji powstających danych oraz zapewnienia zgodności danych pochodzących z Państw Członkowskich, państwa te dostarczają Komisji swoje dostępne dane w formatach przyjętych przez Komisję w ciągu roku od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, na podstawie załącznika III i zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

4. Państwa Członkowskie uwzględniają szczególne problemy małych i średnich przedsiębiorstw przy dostarczaniu szczegółowych danych.

5. Uzyskane dane zostają udostępnione wraz z krajowymi sprawozdaniami, określonymi w art. 17, i są uaktualniane w następnych sprawozdaniach.

6. Państwa Członkowskie wymagają, aby wszystkie zainteresowane podmioty gospodarcze przekazywały właściwym władzom wiarygodne dane dotyczące ich sektora wymagane w niniejszym artykule.

Artykuł 13

Informacje dla użytkowników opakowań

W ciągu dwóch lat od dnia określonego w art. 22 ust. 1, Państwa Członkowskie podejmują

⁹ Dz.U. nr L 326 z 29.12.1969, str. 36.

środki zapewniające uzyskanie przez użytkowników opakowań, w tym w szczególności konsumentów, niezbędnych informacji o:

- dostępnych im systemach zwrotu, zbiórki i odzysku,
- ich roli w przyczynianiu się do wielokrotnego użytku, odzysku i recyklingu opakowań i odpadów opakowaniowych,
- znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach istniejących na rynku,
- odpowiednich elementach planów gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, określonych w art. 14.

Artykuł 14

Plany gospodarowania

Zgodnie z celami i środkami określonymi w niniejszej dyrektywie, Państwa Członkowskie umieszczają w planach gospodarowania odpadami, wymaganych na podstawie art. 17 dyrektywy 75/442/EWG, specjalny rozdział dotyczący gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w tym środków podejmowanych na podstawie art. 4 i 5.

Artykuł 15

Instrumenty ekonomiczne

Stanowiąc w oparciu o odpowiednie postanowienia Traktatu, Rada przyjmuje instrumenty ekonomiczne, mające wspierać realizację celów określonych w niniejszej dyrektywie. Przy braku takich środków Państwa Członkowskie mogą podejmować środki zmierzające do realizacji tych celów zgodnie z zasadami obowiązującymi w polityce ochrony środowiska Wspólnoty, między innymi z zasadą „zanieczyszczający płaci”, a także zgodnie z obowiązkami wynikającymi z Traktatu.

Artykuł 16

Notyfikacja

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 83/189/EWG, przed podjęciem tych środków, Państwa Członkowskie notyfikują Komisji o projekty środków, które zamierzają podjąć w ramach niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem środków o charakterze fiskalnym, lecz z uwzględnieniem warunków technicznych związanych ze środkami fiskalnymi, które zachęcają do stosowania tych warunków, w celu umożliwienia ich zbadania w świetle obowiązujących przepisów, w każdym przypadku zgodnie z procedurą na mocy powyższej dyrektywy.
2. Jeśli proponowany środek stanowi również kwestię techniczną w rozumieniu dyrektywy 83/189/EWG, zainteresowane Państwo Członkowskie może wskazać, zgodnie z procedurami notyfikacji określonymi w niniejszej dyrektywie, że notyfikacja taka jest jednakowo ważna w odniesieniu do dyrektywy 83/189/EWG.

Artykuł 17

Obowiązek składania sprawozdań

Państwa Członkowskie składają Komisji sprawozdania na temat stosowania niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 5 dyrektywy Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizującej i racjonalizującej sprawozdania dotyczące wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska¹⁰. Pierwsze sprawozdanie

¹⁰ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48.

obejmuje lata 1995-1997.

Artykuł 18

Swoboda wprowadzania do obrotu

Państwa Członkowskie nie utrudniają wprowadzania do obrotu na ich terytorium opakowań spełniających wymogi niniejszej dyrektywy.

Artykuł 19

Dostosowanie do postępu naukowo - technicznego

Zmiany konieczne do dostosowania do postępu naukowo-technicznego systemu identyfikacji, o którym mowa w art. 8 ust. 2, załączniku I oraz w art. 10 ostatnie tiret, a także formatów odnoszących się do systemu baz danych, określonych w art. 12 ust. 3 oraz w załączniku III, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21.

Artykuł 20

Środki szczególne

1. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21, określa środki techniczne niezbędne do pokonania ewentualnych trudności związanych ze stosowaniem przepisów niniejszej dyrektywy, szczególnie w odniesieniu do podstawowych opakowań dla wyrobów medycznych i artykułów farmaceutycznych, małych opakowań i opakowań luksusowych.
2. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie sprawozdanie na temat innych środków, jakie mają być podjęte, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednim wnioskiem.

Artykuł 21

Procedura komitetu

1. Komisja wspierana jest przez komitet składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji.
2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinie w sprawie projektu w terminie określonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinię wydaje się większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada przyjmuje na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w komitecie są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.
3.
 - a) Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią komitetu.
 - b) Jeśli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję środków, które należy podjąć. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty zwrócenia się do Rady, Rada nie podejmie decyzji, Komisja przyjmuje proponowane środki.

Artykuł 22

Wprowadzenie do prawa krajowego

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 31 czerwca 1996 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

3. Ponadto Państwa Członkowskie przekażą Komisji wszystkie istniejące przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

4. Wymogi dotyczące wytwarzania opakowań nie mają zastosowania do opakowań użytych do określonych wyrobów przed dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

5. Państwa Członkowskie, w okresie nie przekraczającym pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, dopuszczają wprowadzanie do obrotu opakowań wytworzonych przed tym dniem i zgodnych z ich obowiązującym prawem krajowym.

Artykuł 23

Dyrektywa 85/339/EWG zostaje uchylona z mocą od dnia określonego w art. 22 ust. 1.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 25

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1994 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

K. HÄNSCH

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. KINKEL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

SYSTEM IDENTYFIKACJI

Stosuje się oznaczenia liczbowe: 1 do 19 dla tworzyw sztucznych, 20 do 39 dla papieru i tektury, 40 do 49 dla metali, 50 do 59 dla drewna, 60 do 69 dla opakowań tekstylnych, 70 do 79 dla opakowań szklanych.

System identyfikacji może też wykorzystywać skróty nazw odpowiednich materiałów (np. HDPE: polietylen wysokiej gęstości). Materiały można oznaczać systemem oznaczeń liczbowych i/lub skrótami. Oznaczenia identyfikacyjne umieszczane są w środku oznaczeń graficznych, określających przydatność danego opakowania do wielokrotnego użytku lub odzysku, lub pod tymi oznaczeniami graficznymi.

ZAŁĄCZNIK II

ZASADNICZE WYMOGI DOTYCZĄCE SKŁADU OPAKOWAŃ ORAZ ICH PRZYDATNOŚCI DO WIELOKROTNEGO UŻYTKU I ODZYSKU, W TYM RECYCLINGU

1. Wymogi związane z produkcją i składem opakowań

- Opakowania są wytwarzane w sposób zapewniający ograniczenie ich objętości i masy do niezbędnych wielkości minimalnych, jakie utrzymują wymagany poziom bezpieczeństwa, higieny i akceptacji dla opakowanego wyrobu i dla konsumenta.
- Opakowania są projektowane, wytwarzane i wprowadzane do obrotu w sposób pozwalający na ich wielokrotne użycie i odzysk, w tym recykling, oraz na zmniejszenie ich wpływu na środowisko po usunięciu odpadów opakowaniowych lub pozostałości po działaniach prowadzonych w ramach gospodarowania nimi.
- Opakowania są wytwarzane w sposób pozwalający na zmniejszenie obecności substancji i materiałów szkodliwych i niebezpiecznych, wchodzących w skład materiałów opakowaniowych lub wszelkich składników opakowań w odniesieniu do ich występowania w emisjach, popiele lub odciekach, jeśli opakowania lub pozostałości po działaniach prowadzonych w ramach gospodarowania lub odpady opakowaniowe są spalane lub składowane.

2. Wymogi szczególne związane z przydatnością opakowań do wielokrotnego użytku

Następujące wymogi muszą być spełnione jednocześnie:

- właściwości fizyczne oraz cechy opakowań pozwalają na ich wykorzystanie w określonej ilości rotacji, przy normalnie łatwych do przewidzenia warunkach zastosowania,
- możliwość przetworzenia zużytych opakowań w celu spełnienia wymogów bezpieczeństwa i higieny osób przy nich zatrudnionych,
- gdy opakowania te nie nadają się już do wielokrotnego użytku i stają się odpadami spełniają one wymogi stawiane opakowaniom nadającym się do odzysku.

3. Wymogi szczególne związane z przydatnością opakowań nadających się do odzysku

a) *Opakowania podlegające odzyskowi w formie recyklingu*

Opakowania muszą być wytwarzane w sposób pozwalający na recykling określonego procentu masy materiałów zastosowanych do produkcji wyrobów znajdujących się w obrocie, zgodnie z normami obowiązującymi we Wspólnocie. Procent ten może być ustalony na różnym poziomie, w zależności od rodzaju materiału, z jakiego składa się opakowanie.

b) *Opakowania podlegające odzyskowi energii*

Odpady opakowaniowe przetwarzane w celu odzysku energii mają minimalną wartość kaloryczną, pozwalającą na optymalizację odzysku energii.

c) *Opakowania podlegające odzyskowi przez kompostowanie*

Odpady opakowaniowe przetwarzane przez kompostowanie mają takie właściwości biodegradacyjne, które nie stanowią przeszkody dla oddzielnej zbiórki, procesu kompostowania lub innych działań, jakim są poddawane.

d) *Opakowania ulegające biodegradacji*

Odpady opakowaniowe ulegające biodegradacji odznaczają się taką zdolnością rozkładu fizycznego, chemicznego, termicznego i biologicznego, która zapewni ostateczny rozkład

gotowego kompostu na dwutlenek węgla, biomasę i wodę.

ZAŁĄCZNIK III

**DANE, JAKIE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE POWINNY UMIEŚCIĆ W SWYCH BAZACH
DANYCH DOTYCZĄCYCH OPAKOWAŃ I ODPADÓW OPAKOWANIOWYCH (ZGODNIE Z
TABELAMI 1-4)**

1. Dla opakowań podstawowych, drugorzędnych i trzeciorzędnych:
 - a) ilości, dla każdej szerokiej kategorii materiałowej, opakowań zużywanych w danym kraju (wytworzonych + przywożonych - wywożonych) (tabela 1);
 - b) ilości opakowań wielokrotnego użytku (tabela 2).
2. Dla odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych i innych niż z gospodarstw domowych:
 - a) ilości, dla każdej szerokiej kategorii materiałowej, odpadów odzyskanych i usuniętych w danym kraju (wytworzone + przywożone - wywożone) (tabela 3);
 - b) ilości poddane recyklingowi i ilości odzyskane dla każdej szerokiej kategorii materiałowej (tabela 4).

TABELA 1

**Ilość opakowań (podstawowych, drugorzędnych i trzeciorzędnych) zużywanych na
terenie danego kraju**

	Ilość w tonach wytworzona	- Ilość w tonach wywożona	+ Ilość w tonach przywożona	= Łącznie
Szkło				
Tworzywa sztuczne				
Papier / tektura (w tym kompozyt)				
Metal				
Drewno				
Inne				
Łącznie				

TABELA 2

Ilość opakowań (podstawowych, drugorzędnych i trzeciorzędnych) do wielokrotnego użytku na terenie danego kraju

	Ilość w tonach zużytych opakowań	Opakowania wielokrotnego użytku	
		Ilość w tonach	Procent
Szkło			
Tworzywa sztuczne			
Papier / tektura (w tym kompozyt)			
Metal			
Drewno			
Inne			
Łącznie			

TABELA 3

Ilość odpadów opakowaniowych odzyskiwanych i unieszkodliwianych na terytorium danego kraju

	Ilość w tonach wytworzonych odpadów	- Ilość w tonach odpadów wywożonych	+ Ilość w tonach odpadów przywożonych	= Łącznie
Odpady z gospodarstw domowych				
Opakowania szklane				
Opakowania z tworzyw sztucznych				
Opakowania papierowo - tekturowe				
Opakowania tekturowe kompozytowe				
Opakowania metalowe				
Opakowania drewniane				
Odpady z gospodarstw domowych łącznie				
Odpady inne niż z gospodarstw domowych				
Opakowania szklane				
Opakowania z tworzyw sztucznych				
Opakowania papierowo - tekturowe				
Opakowania tekturowe kompozytowe				
Opakowania metalowe				
Opakowania drewniane				
Odpady inne niż z gospodarstw domowych łącznie				

TABELA 4

Ilość odpadów opakowaniowych po recyklingu lub odzyskiwanych na terytorium danego kraju

	Ilość całkowita odpadów odzyskanych i usuniętych łącznie	Ilość po recyklingu		Ilość odzyskana	
		Ilość w tonach	Procent	Ilość w tonach	Procent
Odpady z gospodarstw domowych					
Opakowania szklane					
Opakowania z tworzyw sztucznych					
Opakowania papierowo - tekturowe					
Opakowania tekturowe kompozytowe					
Opakowania metalowe					
Opakowania drewniane					
Odpady z gospodarstw domowych łącznie					
Odpady inne niż z gospodarstw domowych					
Opakowania szklane					
Opakowania z tworzyw sztucznych					
Opakowania papierowo - tekturowe					
Opakowania tekturowe kompozytowe					
Opakowania metalowe					
Opakowania drewniane					
Odpady inne niż z gospodarstw domowych łącznie					

DECYZJA KOMISJI

z dnia 28 stycznia 1997 r.

ustanawiająca system identyfikacji materiałów opakowaniowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(97/129/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych¹, w szczególności jej art. 8 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

system identyfikacji powinien być dobrowolny, przynajmniej na pierwszym etapie, lecz powinien podlegać rewizji w celu ustalenia, czy należy wprowadzić go na zasadach obowiązkowych w dalszych etapach;

system identyfikacji będzie podlegać okresowemu przeglądowi oraz, o ile to konieczne, zmianom zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 dyrektywy 94/62/WE;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu, powołanego na mocy art. 21 dyrektywy 94/62/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejsza decyzja, obejmująca wszystkie opakowania objęte dyrektywą 94/62/WE ma na celu ustanowienie numeracji i skrótów, na których opiera się system identyfikacji, wskazujących charakter wykorzystywanego materiału(-ów) opakowaniowego oraz wskazujący, które materiały są objęte systemem identyfikacji.

Artykuł 2

Do celów niniejszej decyzji:

- tam gdzie to stosowne, stosuje się te same definicje, określone w art. 3 dyrektywy 94/62/WE,

¹ Dz.U. nr L 365 z 31.12.1994, str. 10.

- materiał mieszany: oznacza opakowanie wykonane z różnych materiałów, które nie mogą być oddzielone ręcznie, z których żaden nie przekracza określonego procentu w masie, która zostanie określona zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 dyrektywy 94/62/WE. Ewentualne wyjątki dla niektórych materiałów mogą zostać określone zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 3

Numeracja i skróty w systemie identyfikacji są ustanowione w Załączniku.

Ich używanie jest dobrowolne w przypadku tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku I, papieru i tektury wymienionych w załączniku II, metali wymienionych w załączniku III, materiałów drewnianych wymienionych w załączniku IV, materiałów tekstylnych wymienionych w załączniku V, materiałów szklanych wymienionych w załączniku VI oraz materiałów mieszanych wymienionych w załączniku VII.

Decyzja w sprawie wprowadzenia obowiązkowego systemu identyfikacji w przypadku jakiegokolwiek materiału lub materiałów może być podjęta zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 dyrektywy 94/62/WE.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 stycznia 1997 r.

W imieniu Komisji

Ritt BJERREGAARD

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

System numeracji i skrótów² dla tworzyw sztucznych

Material	Skrót	Numeracja
Politereftalan etylenu	PET	1
Polietylen dużej gęstości	HDPE	2
Polichlorek winylu	PVC	3
Polietylen małej gęstości	LDPE	4
Polipropylen	PP	5
Polistyren	PS	6
		7
		8
		9
		10
		11
		12
		13
		14
		15
		16
		17
		18
		19

² Należy używać wyłącznie wielkich liter.

ZAŁĄCZNIK II

System numeracji i skrótów³ dla papieru i tektury

Material	Skrót	Numeracja
Tektura falista	PAP	20
Tektura płaska	PAP	21
Papier	PAP	22
		23
		24
		25
		26
		27
		28
		29
		30
		31
		32
		33
		34
		35
		36
		37
		38
		39

³ Należy używać wyłącznie wielkich liter.

ZAŁĄCZNIK III

System numeracji i skrótów dla metali

Material	Skrót	Numeracja
Stal	FE	40
Aluminium	ALU	41
		42
		43
		44
		45
		46
		47
		48
		49

ZAŁĄCZNIK IV

System numeracji i skrótów⁴ dla materiałów drewnianych

Material	Skrót	Numeracja
Drewno	FOR	50
Korek	FOR	51
		52
		53
		54
		55
		56
		57
		58
		59

⁴ Należy używać wyłącznie wielkich liter.

ZAŁĄCZNIK V

System numeracji i skrótów⁵ dla materiałów tekstylnych

Material	Skrót	Numeracja
Bawełna	TEX	60
Juta	TEX	61
		62
		63
		64
		65
		66
		67
		68
		69

⁵ Należy używać wyłącznie wielkich liter.

ZAŁĄCZNIK VI

System numeracji i skrótów⁶ dla materiałów szklanych

Material	Skrót	Numeracja
Szkło bezbarwne	GL	70
Szkło zielone	GL	71
Szkło brązowe	GL	72
		73
		74
		75
		76
		77
		78
		79

⁶ Należy używać wyłącznie wielkich liter.

ZAŁĄCZNIK VII

System numeracji i skrótów⁷ dla materiałów mieszanych

Materiał	Skrót*	Numeracja
Papier i tektura / różne metale		80
Papier i tektura / plastik		81
Papier i tektura / aluminium		82
Papier i tektura / blacha		83
Papier i tektura / plastik / aluminium		84
Papier i tektura / plastik / aluminium / blacha		85
		86
		87
		88
		89
Plastik / aluminium		90
Plastik / blacha		91
Plastik / różne metale		92
		93
		94
Szkło / plastik		95
Szkło / aluminium		96
Szkło / blacha		97
Szkło / różne metale		98
		99

* Materiały mieszane: C plus skrót odpowiadający dominującemu materiałowi (C/).

⁷ Nale_y u_ywa_wy_cznie wielkich liter.

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
ZMIANIE USTAWY O OPAKOWANIACH I ODPADACH
OPAKOWANIOWYCH

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 26 sierpnia 2003 r.

Obszar Negocjacyjny: „Środowisko”
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej
Rozdział 22

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem i projektem aktu wykonawczego
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 25 sierpnia 2003 r.
5.	Tłumaczenia następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej: <ol style="list-style-type: none">1. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych,2. Decyzja Komisji 97/129/WE z dnia 28 stycznia 1997 r. ustanawiająca system identyfikacji materiałów opakowaniowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych.